

НЕПОПРАВИМИЯТЪ.

по Григорий Петровъ

Нѣкога въ казармитѣ се живѣеше тежко. Офицеритѣ се отнасяха съ войницитѣ сурово и грубо. За най-малкото нарушение на реда имъ налагаха наказания. Нѣкои биеха провиненитѣ войници най-немилостиво.

Тогава служеше въ единъ полкъ офицерътъ Милковъ. Той не биеше и никого не наказваше. Отнасяше се съ войницитѣ човѣшки, съветваше ги и се стараеше да поправи и най лошитѣ само съ добро.

— Най сигурното срѣдство за добрата дисциплина, казваше той, е любовта на офицера къмъ войника и къмъ службата, а не страха предъ камшика и пръжката.

Другитѣ офицери го гледаха на криво. Казваха, че той развръщава войницитѣ.

Най-после, за да му се подиграятъ, тѣ пожелаха да изпратятъ въ неговата рота най-разваления войникъ, прочутъ крадецъ и пияница, когото никакъвъ бой и наказание на можа да поправи. Тѣ вѣрваха, че и Милковъ най-после ще излѣзе отъ търпение и ще почне да го бие.

Кога му изпратиха войника, той го повика при себе си и дълго разговаря съ него като съ другаръ.

— Петре, обърна се офицерътъ къмъ войника, изглежда, че ти много си теглилъ. И много си грѣшилъ. Такъвъ човѣкъ като тебе мжно се поправя. Азъ зная, че пакъ ще продължавашъ да грѣшишъ. Помни, че никога нѣма да те накажа, но не забравяй, че съ самитѣ си грѣшки ти се наказвашъ. Колкото по-малко грѣшишъ, толко по-добре за тебе. Ти трѣбва да се научишъ самъ да се пазишъ да не вършишъ нищо лошо.